

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Borkiewicz
Sędziowie:	SSA Maria Michalska-Goźdź SSA Ewa Cyran (spr.)
Protokolant:	starszy inspektor sądowy Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2013 r. w Poznaniu

sprawy z odwołania **Urzędu Skarbowego P. w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanych: Ż. G., M. S.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji odwołującego Urzędu Skarbowego P. w P.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 31 sierpnia 2012 r. sygn. akt VIII U 1834/12

1. z m i e n i a zaskarżony wyrok w punkcie 1 oraz poprzedzające go decyzje:

- z dnia 12 marca 2012r. nr (...) stwierdzając, że do podstawy wymiaru składek Ż. G. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie wlicza się kwoty sfinansowania imprezy w czerwcu 2009r. w wysokości 151 zł;

- z dnia 12 marca 2012r. nr (...) stwierdzając, że do podstawy wymiaru składek M. S. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie wlicza się kwot sfinansowania imprezy w czerwcu 2010 r. w wysokości 217 zł;

2. z m i e n i a zaskarżony wyrok w punkcie 2 i zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego 240zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 marca 2012 roku nr (...), adresowaną do Urzędu Skarbowego P. w P. oraz Ż. G., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. stwierdził, iż wskazany przychód osiągnięty przez Ż. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Urząd Skarbowy P. w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że płatnik składek sfinansował ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych udział Ż. G. w imprezie turystycznej - spotkaniu integracyjnym w K. w czerwcu 2009 roku w wysokości 151 zł. Organ rentowy podniósł, iż płatnik składek nie dokonał zróżnicowania wysokości świadczeń zgodnie z kryterium socjalnym.

Decyzją z dnia 12 marca 2012 roku nr (...), adresowaną do Urzędu Skarbowego P. w P. oraz M. S., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż wskazany przychód osiągnięty przez M. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Urząd Skarbowy P. w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że płatnik składek sfinansował ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych udział M. S. w imprezie rekreacyjnej w P. w lipcu 2010 roku w wysokości 217 zł. Organ rentowy podniósł, iż płatnik składek nie dokonał zróżnicowania wysokości świadczeń zgodnie z kryterium socjalnym.

Odwołania od tych decyzji złożył płatnik Urząd Skarbowy P. w P., podnosząc, iż w przychodzie osiągniętym przez Ż. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Urząd Skarbowy P. w P. w spornym okresie nie należy uwzględniać świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na sfinansowanie imprezy w czerwcu 2009 roku (151 zł), zaś w stosunku do M. S. - świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na sfinansowanie imprezy w czerwcu 2010 roku (217 zł).

W uzasadnieniu odwołań wskazano między innymi, iż pozwany nie miał w ogóle prawa do podważania sposobu administrowania przez Urząd Funduszami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, bowiem nie jest organem, który rozstrzyga merytorycznie o prawidłowości wydatkowania środków z tego funduszu, będąc jedynie uprawnionym do sprawdzania prawidłowości i rzetelności obliczania świadczeń na ubezpieczenia społeczne, a powództwo w zakresie wydatkowania środków z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych mogłoby przysługiwać ewentualnie organizacji związkowej. Odwołujący wskazał również na treść § 85 Zarządzenia nr 18 z dnia 6 lipca 2007 roku w sprawie funkcjonowania systemu procedur kontroli finansowej w Urzędzie Skarbowym P., zgodnie z którym wprowadzono powszechny dostęp do udziału w imprezach sportowo - rekreacyjnych, bez konieczności stosowania kryterium socjalnego.

Postanowieniami z dnia 11 maja 2012 roku wezwano do udziału w postępowaniu w charakterze zainteresowanych Ż. G. oraz M. S..

Zarządzeniem z dnia 11 maja 2012 roku sprawę zarejestrowaną pod sygnaturą VIII U 1835/12 połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygnaturze akt VIII U 1834/12.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2012 roku (sygn. akt: VIII U 1834/12):

1. oddalił odwołania,
2. zasądził od odwołującego Urzędu Skarbowego P. w P. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ż. G. jest zatrudniona w Urzędzie Skarbowym P. w P. na podstawie umowy o pracę od dnia 9 października 2006 roku.

M. S. została zatrudniona w Urzędzie Skarbowym P. w P. od dnia 10 lipca 2003 roku.

W dniu 1 czerwca 2009 roku Urząd Skarbowy P. w P. zawarł z Biurem (...) prowadzonym przez J. M. i A. S. umowę zgłoszenia udziału w imprezie turystycznej organizowanej w dniu 5 czerwca 2009 roku w K. dla 89 osób - pracowników Urzędu. Koszt zorganizowania imprezy turystycznej wyniósł łącznie 13.439 zł, to jest 151 zł na osobę.

W dniu 22 czerwca 2010 roku Urząd Skarbowy P. w P. zawarł z T. B., prowadzącym działalność gospodarczą (...)w P. umowę na usługę polegającą na organizacji w dniu 25 czerwca 2010 roku imprezy rekreacyjnej na Polu (...)w P. dla około 75 osób zaproszonych przez tenże Urząd. W imprezie wzięło udział ostatecznie 76 osób. Koszt zorganizowania imprezy wyniósł wraz z kosztami transportu 16.497,23 zł brutto. Koszt udziału jednego pracownika Urzędu w przedsięwzięciu wyniósł 217 zł, przy czym jako podstawę określenia wysokości kosztu udziału jednego pracownika przyjęto kwotę 16.492 zł.

W imprezach integracyjnych, z powodu rezygnacji przed ich zorganizowaniem, nie wzięli udziału: D. W., K. D., A. T., którym to osobom, mimo braku udziału, kwoty związane z udziałem w tychże imprezach zostały przypisane jako przychód.

Obie imprezy o charakterze integracyjnym oraz sportowo - rekreacyjnym odbyły się w zaplanowanych terminach. W imprezie zorganizowanej w 2009 roku wzięła udział między innymi Ż. G., a w roku 2010 M. S.. Zainteresowane nie partycypowały w żadnym stopniu w pokryciu kosztów związanych z ich udziałem w wymienionych przedsięwzięciach. Całość kosztów dotyczących organizacji imprez została pokryta ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych Urzędu Skarbowego P. w P.. Koszt udziału jednego pracownika w zorganizowanych imprezach wyniósł: 151 złotych w 2009 roku i 217 złotych w 2010 roku. Kwota sfinansowania udziału jednego pracownika w imprezach była równa, nie była uzależniona od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej poszczególnych pracowników, lecz wynikała z podzielnia ogólnej kwoty wynikającej z ceny za zorganizowanie całości każdej z imprez przez ilość pracowników biorących w niej udział.

Kwota 151 zł została przypisana do przychodów każdego z pracowników biorących udział w zorganizowanych imprezach sportowo - rekreacyjnych Urzędu, w tym do przychodu Ż. G. w czerwcu 2009 roku i odprowadzono od niej zaliczkę na podatek dochodowy w wysokości 27 zł.

Kwota 217 zł została przypisana do przychodów każdego z pracowników Urzędu biorących udział w zorganizowanych imprezach sportowo - rekreacyjnych, w tym do przychodu M. S. w lipcu 2010 roku i odprowadzono od niej zaliczkę na podatek dochodowy w wysokości 39 zł.

Kwoty te nie zostały wypłacone pracownikom Urzędu, a listy płac zostały sporządzone jedynie dla potrzeb potrącenia zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Przychód Ż. G. w czerwcu 2009 roku, stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, bez uwzględnienia kwoty związanej ze sfinansowaniem przedsięwzięcia zorganizowanego przez Urząd w czerwcu 2009 roku wyniósł 2437,08 zł, na ubezpieczenie zdrowotne 2102,95 zł.

Przychód M. S. w lipcu 2010 roku, stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, bez uwzględnienia kwoty związanej ze sfinansowaniem przedsięwzięcia zorganizowanego przez Urząd w 2010 roku wyniósł 0 zł.

Zarządzeniem z dnia 13 marca 2008 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego P. wprowadził w Urzędzie Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Regulamin obowiązywał od dnia 1 stycznia 2008 roku. Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych został uchylony zarządzeniem z dnia 14 października 2008 roku, a nowy Regulamin wszedł w życie w dniu 15 października 2008 roku. W rozdziale I, punkcie 1 wskazano, iż Regulamin określa: osoby uprawnione do korzystania ze świadczeń Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, cele, na które przeznacza się środki Funduszu, zasady i warunki przyznawania świadczeń i pomocy z Funduszu. W punkcie 9

rozdziału I określono, iż świadczenia ze środków Funduszu przyznawane są z uwzględnieniem sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Osobami uprawnionymi do korzystania ze środków Funduszu są między innymi pracownicy zatrudnieni na podstawie umowy o pracę po przepracowaniu w Urzędzie 1 roku. Wśród celów, na które przeznaczają się środki Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych znajdują się między innymi: dofinansowanie dla pracowników uprawnionych wypoczynku zorganizowanego przez Urząd Skarbowy P. lub inny podmiot w ramach resortu finansów w formie turystyki grupowej (np. rajdy, spotkania integracyjne, mecze, zawody, grzybobranie) - rozdział III, pkt 2 Regulaminu, dofinansowanie do zorganizowanych przez Urząd grupowych zajęć sportowych - rozdział III, pkt 10 Regulaminu. Z dofinansowania do wypoczynku zorganizowanego przez Urząd Skarbowy P. lub inny podmiot w ramach resortu finansów w formie turystyki grupowej (np. rajdy, spotkania integracyjne, mecze, zawody, grzybobranie) pracownicy uprawnieni mogą skorzystać po przepracowaniu w Urzędzie Skarbowym P. co najmniej 3 miesięcy - rozdział IV, pkt 1 Regulaminu. Dofinansowanie następuje po złożeniu przez pracownika oświadczenia pracownika o jego średnim miesięcznym dochodzie brutto - rozdział IV, pkt 2 w zw. z pkt 4 Regulaminu.

W rozdziale V, pkt 1 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych wskazano, iż administrowanie Funduszem odbywa się na zasadach określonych w Systemie Kontroli Finansowej.

Powyższe zapisy Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie uległy zmianie po dniu 15 października 2008 roku.

Zarządzeniem nr(...) z dnia 6 lipca 2007 roku w sprawie funkcjonowania systemu procedur kontroli finansowej w Urzędzie Skarbowym P. Naczelnik Urzędu Skarbowego P. podjął decyzję o powszechnym dostępie do spotkań integracyjnych wszystkich pracowników i to na równych prawach, bez konieczności stosowania kryterium socjalnego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji uznał odwołanie za uzasadnione.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podkreślał, iż pozwany miał prawo dokonać analizy prawidłowości wydatkowania przez odwołującego środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz miał formalne uprawnienie do wydania decyzji „pokontrolnej” w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Przedmiotem sporu w sprawie było to, czy kwota 151 zł przypisana zainteresowanej Ż. G. jako przychód w czerwcu 2009 roku oraz kwota 217 zł przypisana zainteresowanej M. S. jako przychód w lipcu 2010 roku stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne i czy w związku z tym prawidłowo kwoty te doliczono do przychodu osiągniętego przez zainteresowane w powyższych miesiącach niezależnie od wyżej wskazanych kwot.

W pierwszej kolejności w ocenie Sądu I instancji należało ustalić, czy kwoty przypisane zainteresowanej: Ż. G. do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne w czerwcu 2009 roku oraz zainteresowanej M. S. w lipcu 2010 roku w związku ze sfinansowaniem przez odwołującego ich udziału w zorganizowanych spotkaniach integracyjno - sportowo - rekreacyjnych, stanowią przychód w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, co zakwestionował odwołujący w piśmie z dnia 14 czerwca 2012 roku, choć stanowisko takie musi wzbudzać zdziwienie, skoro odwołujący jednocześnie naliczył i odprowadził od tychże kwot zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Analizując powyższe zagadnienie, Sąd Okręgowy, doszedł do przekonania, iż kwoty te niewątpliwie stanowią przychód w rozumieniu powołanego przepisu, bowiem stanowią one wartość nieodpłatnych świadczeń uzyskanych przez zainteresowane od ich pracodawcy

Zgodnie z art. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, póź. 592) działalność socjalną stanowią: usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w

żłobkach, klubach dziecięcych, przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Powyższy przepis zawiera definicję legalną działalności socjalnej pracodawcy, która może być finansowana ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, przy czym jest to definicja węższa, aniżeli zawarta w art. 16 Kodeksu pracy, w którym wskazano, iż pracodawca, stosownie do możliwości i warunków, zaspokaja socjalne, bytowe i kulturalne potrzeby swoich pracowników. Oznacza to, że tylko formy działalności socjalnej wymienione w ustawie mogą być finansowane ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Powyższa definicja sugeruje, iż sfinansowanie wymienionej powyżej działalności ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oznacza, iż sfinansowanie to mieści się w pojęciu celów socjalnych. Wniosek taki jednak nie jest trafny, bowiem dla uznania, iż określone świadczenie ma charakter socjalny niezbędne jest także przestrzeganie pozostałych przepisów ustawy, w tym art. 8 ust.1 i 2 oraz regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 roku, I UK 121/09).

W Regulaminie obowiązującym w odwołującym Urzędzie, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy (pkt. 2 i 10, rozdział IV Regulaminu), wskazano, iż środki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych mogą być przeznaczone na: dofinansowanie dla pracowników uprawnionych wypoczynku zorganizowanego przez Urząd Skarbowy P. lub inny podmiot w ramach resortu finansów w formie turystyki grupowej (np. rajdy, spotkania integracyjne, mecze, zawody, grzybobranie), dofinansowanie do zorganizowanych przez Urząd grupowych zajęć sportowych.

Urząd Skarbowy P. w P., organizując spotkania w czerwcu 2009 i 2010 roku, nie dofinansował udziału poszczególnych pracowników w tychże przedsięwzięciach, lecz w całości pokrył koszty z tym związane, a zatem przeznaczył środki z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na cel, którego nie przewidziano w Regulaminie tego Funduszu, co już samo w sobie, w ocenie Sądu Okręgowego uniemożliwia wyłączenie ich z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz ubezpieczenie zdrowotne. Już bowiem znaczenie językowe słów: dofinansowanie i sfinansowanie jednoznacznie wskazuje, iż są to dwie różne czynności, a zatem dwie różne formy działalności. Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych odwołującego Urzędu mówi o dofinansowaniu, a nie sfinansowaniu. Skoro zatem Urząd sfinansował, a nie dofinansował (pracownicy w najmniejszym stopniu nie uczestniczyli w pokryciu kosztów) koszty udziału pracowników, w tym zainteresowanych w imprezach integracyjno - sportowo - rekreacyjnych, to świadczenie to nie może być potraktowane jako przeznaczone na cele socjalne, skoro nie było przewidziane w Regulaminie.

Nawet jednak uznanie, iż istotne w sprawie świadczenia mogły być sfinansowane ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, bowiem w istocie przeznaczone zostały na działalność sportowo - rekreacyjną, choć w formie niezgodnej z Regulaminem, to i tak w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób uznać, że można je wyłączyć z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd I instancji argumentował, iż brzmienie art. 8 ust.1 ustawy nie upoważnia do przyznawania świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w takiej samej wysokości, a także w sposób niezgodny zasadami ustalonymi w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych realizuje postulat i zarazem zasadę prawa pracy, by pracodawca w miarę możliwości zaspokajał bytowe, kulturalne i socjalne potrzeby pracujących. Podstawowa zasada dysponowania środkami funduszu została określona w art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Zasada ta stanowi, że przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Nie ma w tym zakresie wyjątków. Nawet regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić tej zasady. Stąd świadczenia wypłacone przez pracodawcę z pominięciem owej zasady podstawowej nie mogą być ocenione w sensie prawnym jako świadczenia socjalne, a jeżeli tak, to nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych (vide powołany powyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 roku, I UK 121/09). W związku z powyższymi wywodami za nietrafny Sąd I instancji uznał pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 października 2008 roku, I PK 74/08, iż przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie odnosi

się do całości działalności socjalnej w rozumieniu art. 8 pkt 1 tej ustawy, a jedynie do ulgowych świadczeń i usług, a regulamin może przewidywać wydatkowanie środków funduszu na inne cele mieszczące się w ramach działalności socjalnej oraz ustalać inne zasady korzystania z tych świadczeń, np. powszechnej dostępności na równych zasadach w zakresie imprez integracyjnych.

O ile bowiem w istocie w art. 8 ust. 1 mowa jest o ulgowych świadczeniach i usługach, o tyle, w ocenie Sądu Okręgowego, w art. 8 ust. 2 ustawy nie ma mowy o innego rodzaju świadczeniach finansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, lecz o wszelkiego rodzaju świadczeniach finansowanych z tego funduszu. Na powyższe w ocenie Sądu Okręgowego wskazuje językowe brzmienie art. 8 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1 oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie. Użycie przez ustawodawcę sformułowania „z uwzględnieniem ust. 1” nie oznacza, w ocenie Sądu Okręgowego, jak twierdzi Sąd Najwyższy w przywołanym wyroku, iż odnośnie do innych świadczeń niż wymienione w ustępie 1, regulamin może określać odmienne zasady korzystania z nich. Użycie sformułowania „z uwzględnieniem ust. 1” oznacza, iż zasady i warunki korzystania ze wszystkich usług i świadczeń finansowanych ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych ustalone w regulaminie muszą uwzględniać okoliczności wymienione w art. 8 ust. 1 ustawy, to jest sytuację rodzinną, życiową, materialną osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Pogląd ten jest aprobowany także w doktrynie, gdzie krytycznie odnosi się jednocześnie do wymienionego powyżej wyroku (vide Anna Mariusze wieź, Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, Wolters Kluwer Polska sp. z o.o., Warszawa 2011). Zwrócić należy również uwagę, iż przeciw wykładni zaprezentowanej w wyroku z dnia 23 października 2008 roku przemawia także wykładnie logiczna, bowiem trudno uznać, iż skoro dla świadczeń ulgowych finansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych niezbędne jest analizowanie sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej osoby uprawnionej, ażeby takiego obowiązku nie było w przypadku świadczenia darmowego (w całości sfinansowanego przez pracodawcę).

Skoro bowiem nie wolno przyznawać bez uwzględnienia kryterium socjalnego świadczeń ulgowych, to tym bardziej nie można tego robić w odniesieniu do świadczeń darmowych (argumentum a minor i ad maius).

W świetle powyższego niezasadne są wywody odwołującego, iż przyznanie wszystkim pracownikom Urzędu, w tym zainteresowanym, równego i powszechnego dostępu do imprez organizowanych w czerwcu 2009 i 2010 roku było zgodne z przepisami ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz Regulaminem tegoż Funduszu obowiązującym w Urzędzie Skarbowym P. w P.. Wskazać przy tym należy, iż nawet zaakceptowanie poglądu wyrażonego w wyroku z dnia 23 października 2008 roku, I PK 74/08 nie pozwoliłoby, w okolicznościach sprawy, na wydanie odmiennego rozstrzygnięcia w sprawie. Podkreślić bowiem należy, iż punkt 9, rozdziału I Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych obowiązującego w Urzędzie Skarbowym P. w P. jednoznacznie stwierdza, iż świadczenia ze środków Funduszu przyznawane są z uwzględnieniem sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszy. Treść powyższego zapisu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości i jednoznacznie wskazuje, iż odnosi się on do wszystkich świadczeń finansowanych z Funduszu odwołującego, a Regulamin nie zawiera zapisu o powszechnej i równej dostępności, bez uwzględnienia sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, do tego typu świadczeń, jakich udzielił zainteresowanym odwołujący Urząd. Niczego w tej kwestii nie zmienia zarządzenie nr (...) Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 6 lipca 2007 roku w sprawie funkcjonowania systemu procedur kontroli finansowej w Urzędzie Skarbowym P. wprowadzające powszechny i równy dostęp dla wszystkich pracowników do imprez, takich, jak te zorganizowane w latach 2009 - 2010. Akt ten nie stanowił bowiem zmiany Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, co było bezsporne, a dodatkowo jego zapisy są sprzeczne z treścią punktu 9, rozdziału I Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, o czym będzie mowa poniżej. Bez znaczenia przy tym jest, iż zgodnie z punktem 1 rozdziału V Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych administrowanie Funduszem odbywa się na zasadach określonych Systemie Kontroli Finansowej. Administrowanie funduszem nie jest bowiem tożsame z określeniem zasad dostępu do świadczeń socjalnych, co może być uregulowane wyłącznie w Regulaminie Funduszu, a nie w innych dokumentach, co wynika wprost z treści art. 8 ust. 2 ustawy. Podobnie ocenie Sądu I instancji należy ocenić przepis 2 i 2a oraz 4 rozdziału IV Regulaminu, w brzmieniu ustalonym od dnia 15 października 2008 roku. Po pierwsze przepisy te nie znajdują

zastosowania do wypoczynku zorganizowanego przez Urząd Skarbowy (pkt 2, rozdział IV Regulaminu). Po wtóre z powołanych regulacji, wbrew twierdzeniom odwołującego, w żadnym razie nie wynika odstępstwo od generalnej zasady zawartej w części wstępnej Regulaminu (pkt. 9, rozdział I), co oznacza, iż także udział w grupowych zajęciach sportowych mógł być dofinansowany tylko zgodnie z zasadami określonymi w art. 8 ust. 1 ustawy oraz pkt. 9, rozdziału I Regulaminu, a więc z uwzględnieniem sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej. Zapis pkt. 2, 2a w zw. z pkt 4 rozdziału IV Regulaminu wskazuje wyłącznie, jaki dokument musi być złożony przez pracownika przy ubieganiu się o dofinansowanie wypoczynku i zawiera odesłanie do tabeli w zakresie dopłaty do form wypoczynku, nie wyłączając w żadnym razie obowiązku uwzględnienia zarówno przy dofinansowaniu wypoczynku organizowanego przez Urząd (rajdy, spotkanie integracyjne, mecze, zawody, grzybobranie) jak i przy dofinansowaniu do grupowych zajęć sportowych (wobec ich niewymienienia w punkcie 2a, rozdziału IV Regulaminu), sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, stosownie do treści art. 8 ust. 1 ustawy oraz pkt. 9, rozdziału I Regulaminu.

Sąd Okręgowy także argumentował, iż nie miał wpływu na rozstrzygnięcie sprawy fakt, iż D. W., K. D. i A. T. nie wzięli udziału w istotnych w sprawie imprezach integracyjnych, a mimo to przypisano im przychód z tego tytułu. Po pierwsze osoby te nie były stronami niniejszego postępowania. Po wtóre nawet pominięcie ich w ustalaniu wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie mogło doprowadzić do zmiany decyzji zgodnie z wnioskiem odwołującego, a jedynie hipotetycznie mogłoby spowodować zwiększenie podstawy wymiaru składek w spornych okresach, co nie mogło być, z uwagi na treść żądania odwołującego (art. 321 § 1 kpc), który zmierzał do wyłączenia z podstawy wymiaru przychodu osiągniętego przez zainteresowanych w spornych okresach związanego z przedsięwzięciami zorganizowanymi w latach 2009 i 2010 oraz z uwagi treść zaskarżonych decyzji, przez Sąd Okręgowy uwzględnione.

Apelację od wyroku w całości złożył płatnik składek Urząd Skarbowy P. zarzucając naruszenie:

1) art. 83 ust. 1 i art. 83 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 205, póź. 1585 ze zm.) poprzez błędną wykładnię prowadząca do przyjęcia, że powyższe przepisy dają organowi rentowemu podstawę do wydania decyzji stwierdzającej, że przychód określonych ubezpieczonych stanowi podstawę wymiaru składek,

2) art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 205, póź. 1585 ze zm.) w zw. z §2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz.U. nr 161, póź. 1106 ze zm.) poprzez błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że przepisy te stanowią podstawę dla organu rentowego do badania prawidłowości wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych,

3) art. 18 ust. 1 ustawy dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. nr 205, póź. 1585 ze zm.) w zw. z §2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz.U. nr 161, póź. 1106 ze zm.) poprzez błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe wlicza się przychody osiągnięte przez zainteresowane z tytułu sfinansowania przez płatnika ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych kosztu uczestnictwa zainteresowanych w imprezie w K. w czerwcu 2009 r. w wysokości 151 zł oraz w P. w czerwcu 2010 r. w wysokości 217 zł,

4) art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U. z 1996 r. nr 70, póź. 335 ze zm.) poprzez niewłaściwą wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że do świadczeń o charakterze zbiorowym należy stosować kryterium socjalne oraz niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że w sprawach o ustalenie podstawy wymiaru składek sąd oraz organ rentowy winny badać czy finansowanie świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nastąpiło z uwzględnieniem sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osób uprawnionych (zainteresowanych).

Wskazując na te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie:

1) zmiany decyzji organu rentowego z dnia 12 marca 2012 r. nr (...) i stwierdzenie, iż do podstawy wymiaru składek Ż. G. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie wlicza się kwoty sfinansowania imprezy w czerwcu 2009 r. w wysokości 151,00 zł oraz

2) zmiany decyzji organu rentowego z dnia 12 marca 2012r. nr (...) i stwierdzenie, iż do podstawy wymiaru składek M. S. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie wlicza się kwoty sfinansowania imprezy w P. w czerwcu 2010 r. w wysokości 217,00 zł a także zasądzenie od organu rentowego na rzecz Urzędu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za obie instancje;

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację pozwany organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c.. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Sąd Okręgowy w ocenie Sądu Apelacyjnego dokonał jednak nieprawidłowej subsumcji ustalonego stanu faktycznego.

Dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie właściwe były przepisy szczegółowo wskazane przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia, co nie było kwestionowane przez żadną ze stron.

W pierwszej kolejności powołać zatem należało art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, natomiast w oparciu o art. 6 ust.1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 2 ustawy ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia oraz z osobami z nimi współpracującymi, od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

Stosownie do art. 18 ust. 1 cyt. ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi, przychód, o którym mowa w jej art. 4 pkt 9 tj. przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia m.in. w ramach stosunku pracy. Uregulowanie stosuje się również, na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy o sus, w zakresie ubezpieczeń emerytalnych i rentowych w stosunku do zleceniobiorców jeżeli w umowie zlecenia albo innej umowie o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie.

Artykuł 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowi, iż przychodem ze stosunku pracy są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródła finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

O tym m.in. jakie przychody nie stanowią podstawy wymiaru składek stanowi Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, w szczególności w jego § 2 ust. 1 pkt 19 wskazano, że podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Zasady tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych określa ustawa z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych; w myśl art. 2 ust. 1 ustawy działalnością socjalną są usługi świadczone przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalność kulturalno-oświatową sportowo-rekreacyjną udzielanie pomocy materialno-rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych ustawą (art. 2 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych).

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Wskazać należy, iż to pracodawca gospodaruje środkami funduszu, dokonuje podziału środków funduszu na poszczególne rodzaje działalności socjalnej i przyznaje poszczególnym uprawnionym świadczenia finansowane z funduszu na zasadach określonych w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Z funduszu mogą być finansowane tylko te rodzaje działalności socjalnej, które są objęte ustawową definicją pojęcia „działalność socjalna”. Swoboda regulacji w regulaminie zasad przyznawania indywidualnych świadczeń jest ograniczona ustanowioną przez ustawodawcę w art. 8 ust. 1 cyt. ustawy ogólną zasadą, że przyznawanie tych świadczeń ma być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu.

Z funduszu mogą być finansowane jedynie te rodzaje działalności socjalnej, które są objęte ustawową definicją działalności socjalnej. Wykluczone jest zatem finansowanie świadczeń przyznanych pracownikom w związku z ich zatrudnieniem w określonej firmie takich jak, polisy ubezpieczeniowe, zakwaterowanie, dowóz do pracy, wyżywienie czy wreszcie składki na ubezpieczenie społeczne.

Główne kierunki przeznaczenia środków funduszu określa art. 1 ust. 1 ustawy stanowiący, że fundusz przeznaczony jest na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z funduszu oraz na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych. Definicje zarówno działalności socjalnej jak i zakładowych obiektów socjalnych zawiera art. 2 ustawy.

Działalnością socjalną w rozumieniu ustawy są w szczególności usługi świadczone przez pracodawców na rzecz:

- różnych form wypoczynku (w tej kategorii mieści się zarówno wypoczynek zorganizowany przez zakład, przez inne podmioty, jak i przez pracownika we własnym zakresie - tzw. wczasy pod gruszą), co może obejmować obozy i kolonie letnie i zimowe dla dzieci i młodzieży, wczasy pracownicze i profilaktyczne, pobyty w sanatoriach, wypoczynek sobotnio-niedzielny. Warto zauważyć, że dofinansowanie z funduszu już nie musi zostać przeznaczone wyłącznie na wypoczynek krajowy,
- działalności kulturalno-oświatowej (jest to pojęcie bardzo szerokie, obejmujące organizowanie imprez teatralnych i oświatowych, zakup biletów na takie imprezy itp.),
- działalności sportowo-rekreacyjnej (np. organizowanie różnych form rekreacji, imprez sportowych, wycieczek, spartakiad, wykup abonamentów na zajęcia sportowe);

Ustawa z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jedn. Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 z późn. zm.) określa katalog osób uprawnionych do korzystania z funduszu, pozwalając jednocześnie pracodawcom na jego rozszerzenie.

Osobami uprawnionymi do korzystania z Funduszu są, w rozumieniu ustawy:

- pracownicy i ich rodziny,
- emeryci i renciści - byli pracownicy i ich rodziny,
- inne osoby, którym pracodawca przyznał prawo do korzystania ze świadczeń finansowanych z funduszu.

Definicja osób uprawnionych do korzystania z funduszu jest ścisła, co oznacza, że żadna z wyżej wymienionych osób czy grup nie może, w drodze regulacji wewnątrzzakładowych, być wykluczona z możliwości korzystania ze świadczeń socjalnych (rzecz jasna z wyjątkiem ostatniej kategorii) - (por. Anna Martuszczyk – Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych ABC 2007 – monografie Lex Omega).

W analizowanym stanie faktycznym charakter świadczenia niewątpliwie mieści się w pojęciu działalności socjalnej w rozumieniu ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Świadczenia te bezspornie zostały sfinansowane ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i przyznane osobom uprawnionym do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy tego typu świadczenia jak uczestnictwo pracowników w imprezie integracyjnej może zostać przyznane przez pracodawcę w formie nieodpłatnej dla wszystkich jego uczestników tj. czy przysporzenie z tego tytułu może być jednakowe dla każdego uczestnika niezależnie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu.

W wyroku z dnia 23 października 2008r. sygn. akt II PK 74/08 Sąd Najwyższy przesądził iż:

„1. Działalność w postaci imprez masowych, jak pikniki, "andrzejki", organizowanie wycieczek - mieści się w pojęciu działalności socjalnej jako rodzaj działalności rekreacyjnej względnie działalności w postaci różnych form krajowego wypoczynku.

2. Kryterium socjalne, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych odnosi się jedynie do przyznawania ulgowych świadczeń i usług, nie dotyczy ono natomiast innych świadczeń i usług, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy”.

W uzasadnieniu tego wyroku podkreślano, iż art. 8 ust. 1 ustawy o z.f.ś.s., określający zasady przyznawania usług i świadczeń, nie odnosi się do całości działalności socjalnej zakładu pracy. Według jego wyraźnego brzmienia odnosi się on wyłącznie do przyznawania ulgowych usług i świadczeń, co powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania ze środków Funduszu. Jest oczywiście dopuszczalne przeznaczenie regulaminem zakładowym całości środków Funduszu na usługi (świadczenia) przyznawane na zasadach ulgowych i wówczas znajduje zastosowanie zasada przyznawania świadczeń wedle kryteriów określonych art. 8 ust. 1, czyli według tzw. kryterium socjalnego. Natomiast w wypadku, kiedy regulamin przewiduje wydatkowanie środków na inne jeszcze cele - mieszczące się w ramach działalności socjalnej - może on ustalać inne zasady korzystania z tych świadczeń, **np. powszechnej dostępności na równych zasadach imprez integracyjnych**. Interpretacja taka znajduje uzasadnienie nie tylko w wyraźnym brzmieniu art. 8 ust. 1, ale wynika również z wykładni językowo-logicznej ustępu drugiego tego przepisu. Ustęp drugi ma szerszy zakres znaczeniowy niż ustęp pierwszy. Nie odnosi się on bowiem wyłącznie do przyznawania ulgowych świadczeń i usług, ale dotyczy "korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu", to znaczy dotyczy on wszystkich świadczeń (usług), które może finansować Fundusz.

Sąd Apelacyjny uwzględniając dotychczasowe orzecznictwo określające zasady korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, podziela poglądy wyrażone także i w cyt. wyżej wyroku Sądu Najwyższego w odniesieniu do imprez integracyjnych finansowanych przez pracodawcę ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych zaznaczając, iż tego typu wykładnię stosować należy zawężająco z uwzględnieniem istoty świadczenia. W ocenie sądu odwoławczego z istoty świadczenia wynika bowiem, iż trudno przyjąć, że korzystanie z takich form działalności

socjalnej jak spotkania integracyjne miałyby być uzależnione od tzw. kryterium socjalnego, czyli od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Zaprzeczałoby to istocie tej usługi i zamiast prowadzić do integracji załogi przy tego typu imprezach mogłoby doprowadzić do niepotrzebnych napięć wśród pracowników.

Sąd Apelacyjny podziela w szczególności wykładnię przedstawioną przez Sąd Najwyższy w cyt. wyroku, iż z istoty świadczenia (bezpłatny dla wszystkich pracowników i członków ich rodzin udział w imprezie integracyjnej) wynika, że świadczenie to nie jest świadczeniem ulgowym o którym mowa w art. 8 ust. 1 cyt. ustawy ale mieści się w pojęciu działalność socjalna w rozumieniu rzeczonyj ustawy art. 2 cyt. ustawy.

Niezasadne okazały się zarzuty formalne apelacji. Słusznie uznał Sąd I instancji, iż pozwany organ rentowy miał prawo do wydania decyzji, w której określił, jaki przychód stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanych, bowiem jest to jego jedno z zadań z zakresu ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Jako dysponent środków pozyskiwanych ze składek na ubezpieczenie społeczne ma prawo kontroli prawidłowości naliczania tych składek przez pracodawcę. Także dokonywanie przez pozwanego analizy prawidłowości wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych jest uzasadnione. Tylko bowiem przyznanie takiego uprawnienia pozwanemu umożliwia mu prawidłową realizację przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych, do czego jest zobowiązany na mocy art. 68 ust. 1 pkt.1 z dnia 13 października 1998 r. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2009.205.1585 j.t.) co słusznie podnosił Sąd Okręgowy. Sprawy zaś dotyczące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne: Ż. G. i M. S. są indywidualnymi sprawami z zakresu ubezpieczeń społecznych, stąd też wydanie zaskarżonych decyzji w takiej formie, jak to ma miejsce w sprawie, było w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 386 § 1 k.pc.. zmienił zaskarżony wyrok uznając że:

- do podstawy wymiaru składek Ż. G. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie wlicza się kwoty sfinansowania imprezy w czerwcu 2009r. w wysokości 151 zł;
- do podstawy wymiaru składek M. S. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie wlicza się kwoty sfinansowania imprezy w czerwcu 2010r. w wysokości 217 zł (pkt. 1);

Zmiana orzeczenia w powyższym zakresie uzasadniała zmianę orzeczenia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego. Sąd Apelacyjny w pkt.2 wyroku zmienił punkt drugi zaskarżonego orzeczenia i zasądził od odwołującej spółki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł, na podstawie art. 98 i art. 108 § 1 kpc oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt. 3 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt 2 cyt. rozporządzenia.

/SSA Maria Michalska-Goźdź/ /SSA Marek Borkiewicz/ /SSA Ewa Cyran/